

Rytmy života

Pietro Archiati

V dalším textu se blíže podíváme na to, jakým způsobem příroda a lidská individualita spolupůsobí při tvorbě společného díla. Čeho si v první řadě povšimneme, je skutečnost, že lidský život jako by se rozpadal na dvě poloviny: na polovinu výstavby a polovinu odbourávání, která začíná v půli života okolo pětatřicátého roku. Tento vzor platí bezvýhradně pro všechny biografie. Životní síly, jichž se člověku do poloviny života bohatě dostává, začnou ustupovat; následuje nevyhnutelný úpadek těla.

Z toho plyne životní otázka nejvyšší důležitosti:

- Jaký smysl má růst člověka, když je člověk nakonec stejně vydán napospas úpadku?

Smysl růstu přece nemůže spočívat v úpadku — proč něco nejprve lopotně budovat, aby to pak bylo vydáno všanc zániku? Má-li mít život smysl, může být úpadek mého těla ospravedlněn jen tím, že je mi tak umožněno něco ještě cennějšího. To bude předmětem podrobnějšího zkoumání v příští kapitole. Vedle přelomu, který nastává zhruba v polovině života, hrají důležitou roli v biografii člověka takzvané měsíční či lunární uzly. Každých osmnáct let (přesněji 18 let 218 dnů 2 hodiny 22 minut), tedy ve věku asi osmnácti, sedmatřiceti, pětapadesáti let atd., se Slunce, Měsíc a Země nacházejí v tomtéž vzájemném vztahu, tedy stojí na stejném místě na obloze jako při našem narození. Tento jev je dán zcela určitým pohybem zemské osy zvaným „nutace“. Pokaždé když se Země, Slunce a Měsíc ocitnou ve stejném vzájemném postavení jako v okamžiku narození, má člověk možnost prožít něco jako „znovuzrození“. Opakování silové konstelace našeho narození na obloze nám na Zemi umožňuje nový fyzický i duchovní začátek, tak jako bylo novým začátkem i narození. Vděčíme za to skutečnosti, že se stáváme svobodnějšími vůči vnějším vlivům, které nás jinak mají pevněji ve své moci. Jak tento nový začátek konkrétně vypadá nebo může vypadat, to může rozhodnout jen každý sám za sebe.

Další tajemství našeho života vyplývá ze skutečnosti, že čas se v lidském životě rozhodně neukazuje jako něco rovnoměrně plynoucího, jako stejnoměrná „trasa“ vedoucí z minulosti do budoucnosti. Je mnohem spíše srovnatelný s vlnami, které vznikají, když někdo hází do vody kameny. Každá zkušenost, kterou učiníme, jako by vytvořila kruhy šířící se od středu všemi směry. Samozřejmě nejsou všechny zkušenosti nebo události života stejně důležité. Méně důležité zkušenosti jsou jako maličké kamínky, které zvednou jen malé vlnky - naproti tomu klíčové zkušenosti způsobí zásadní změnu. Jsou jako velké kameny, jež vytvoří vlny, které mohou sahat od jednoho břehu k druhému, od narození až k smrti.

Představme si sedmnáctiletého člověka, který jako by náhle začal být pronásledován neštěstími: zemře mu otec a on je nucen opustit školu a začít pracovat pro svou obživu. To je zkušenost, kterou učiní v současnosti. Když se zeptáme, čím byla tato událost připravena a jaké má důsledky, zjistíme, že čím dále v minulosti leží nějaká přípravná událost, v čím vzdálenější budoucnosti se dostaví následek. Dejme tomu, že nejvýznamnější příprava nastane sedm let před neštěstím; použijeme-li správně „klíč“ k porozumění životu, přijdeme na to, že nejvýznamnější následek nastane zcela jistě sedm let po neštěstí.

To zní možná zprvu velmi teoreticky. Provedeme-li však namátkovou zkoušku a projdeme svůj vlastní život z hlediska těchto „šířících se kol“, učiníme objev, že to skutečně souhlasí a že to může být velmi užitečná pomůcka. Všechno v životě člověka, i ta nejmenší zkušenost nebo příhoda, probíhá podle tohoto vzoru. Dejme tomu, že někdo navštíví přítele, který bydlí pět set kilometrů daleko, a pojedete tam i zpět stejnou cestou. Jestliže si čas představíme jako ubíhající osu, v jejímž středu se

nachází setkání s přítelem, budou se po obou stranách tohoto středu, tedy setkání, řadit místa, jimiž cestou projel, a to po obou stranách v obráceném pořadí. Spojíme-li vždy dvě stejná místa kružnicí, získáme ona „kola“, kde setkání bude oním „kamenem“ ve středu.

Jestliže architekt života disponuje geniální schopností vymyslet tak komplikované tkanivo příčin a následků — představme si pro názornost nekonečnou řadu malých a velkých kamenů, které jsou na dané ose, tedy v časovém průběhu života, házeny do vody — bude v každém životě také existovat nějaká skutečnost, nějaká zkušenost či událost, která je důležitější než všechny ostatní. Všechny méně důležité události získají teprve v ní svůj hlubší smysl. Všechno, co jsme prožili před ní, bylo přípravou; co se stane po ní, je jejím následkem a účinkem.

V každém životě musí být jedna ze všech nejdůležitější událost, tak důležitá, že všem ostatním událostem propůjčí smysl buď proto, že ji připravují, nebo proto, že jsou jejím následkem. Je to klíčový prožitek, který souvisí s „misí“ neboli životním úkolem, který má člověk na Zemi splnit. Tvoří středový bod těch největších vln, které jeho život zvedá od narození do smrti — i tehdy, není-li z časového hlediska umístěn do středu biografie. Ví-li, která událost v mém životě je klíčová a proč hraje tuto roli, pak jsem pochopil smysl svého života. Abych na to přišel, v tom mi pomůže poznatek, že se musí jednat o událost morálního rázu — o událost, na níž se nejen ukáže, kým jsem sám pro sebe, ale především také kým jsem pro ostatní. Neboť duchovní Já plánuje život člověka vždy tak, aby tento člověk podal svůj zcela osobní příspěvek k vývoji všech lidí. Žádný jiný člověk nemůže jeho zcela individuální úkol převzít.

Jiným důležitým „klíčem“ k pochopení života, který lze rovněž použít na všechny biografie, jsou takzvaná „zrcadlení“. To, co člověk prožije například v prvních třech sedmiletích, působí zvláště na sedmiletí mezi jeho dvaadvacátým a třiašedesátým rokem života — a sice první sedmiletí na deváté, druhé na osmé a třetí na sedmé.